

VALERIJONAS GALDIKAS: EILĖRAŠČIAI

IŠ CIKLO „METŲ LAIKAI. RUDUO“

Saulė įspindo
Į mano indą,
Į mano taurę
Vyno brangaus.

Vyno geriausio,
Vyno tikriausio,
Vyno gėrimo
Sielai kilnaus.

Ak, ir lašelis!
Į saulę kelia,
Lūpas suvilgė
Saulės galia.

Ak, ir gėrimas – pasiilgimas!
Vėlek sugrįžta jis pas mane.

IŠ CIKLO „METŲ LAIKAI. ŽIEMA“

Ak, pavargau ir kūną smelkia,
Ir sąnariai apsunko lyg švinu,
Lyg piktos šalnos susitelkusios
Aprengė ledo drabužiu.

Sunkus, bejausmis aš darausi,
Persmelktas negandų gilių,
Tiktai į šonus vis žvalgausi
Šiltųjų saulės atspindžių.

Kurie tą ledą ištirpdytų,
Vėl sielą puošytų gėlėmis,
Man šiltą metų sugrąžintų
Su laisvo paukščio dainomis...

Daraisi šaltas ir bejausmis,
Bet gal saulelę prisišauksiu...

***

Lekia žirgeliai, prunkščia šarmoti
Greitam lėkimui jie pažaboti.
Žvanga žvangutis sidabro gryno,
Visą pasaulį jis padabino.

Žirgai greitieji lekia per sniegą,
Vaikiai ir mergos rogėse sėdi.
Dainas dainuoja pačias linksmiausias
Apie gegužį – ne apie sausį.

Saulės skaistumą ir vėjo greitį,
Pilną gėrybių prikrautą skreitą.
Ne Kanapinį, o Lašininį...
Giria jaunystės trunkų sukintį.

Lekia žirgeliai jau pažaboti...
Gavėnios rytą turės sustoti!

***

Baigiasi metai, dienos sudyla,
Ratai sustoja, ratai nutyla,
Ašys negirgžda, vietoje stovi.
Ak, Dieve brangus, ką duos rytojus?

Naujieji metai, naktį sušvitę,
Lyg meteoras karštas nukritęs
Į lauką traukia žmonių daugybę,
Viskas aplinkui žibėte žiba.

Bet, vos palietus, plėnim apeina...
Dieną į naktį bemat pamaino.
Nors vėjai imtų plėnis pustyti,
Diena negali dienos pavyti.

Taip gęsta metai, taip tylą žingsniai,
Dienos į naktį kaip plėnys krinta.

***

Atvažiavo sena boba –
Kailinius parduoda.
Nebenori niekas pirkti
Ir mažai beduoda.

Turgus juokias iš bobutės...
Visi sveikina saulutę!
Nebereikia kailinių,
Nei dažytų, nei baltų...

Pyksta boba, raukos, stena,
Vaikiščius nuo savęs gena.
Lyg nematę būt žiemos,
Bobos rūškanos, senos.

Grįžta boba pykdama,
Sniego pūgą keldama...

***

Saulės gražteliai grąžo jau sniegą,
Šviesūs upeliai pakalnėn bėga.
Maži mažyčiai, vos vos užgimę,
Nuo nakties šalčio šiek tiek užkime.

Duslūs, mažyčiai, vos prasiveržę,
Sveikina lauką, sveikina beržą,

Lauk išmestame Onos ir Valerijono Galdikų archyve buvo ir šis moters portretas (tikėtina, kad jo autorius – Valerijonas Galdikas). Sukūrimo data nurodyta 2005 m. rugpjūčio 7 diena

Kuris mieguistas stovi parimęs,
Atsilapojęs baltakrūtinis.

Pro šalį bėga tie upeliukai,
Į pakalnėlę balutėn suka,
O ten suižęs sniegas dulkėtas,
Visas sukežęs, visas akėtas.

Vos besilaiko, vienas rasoja,
Saulės palaužtas vien burbuliuoja

IŠ CIKLO „GĖLĖS“

Jau rudeniop. Gėlynai nužydėjo...
Tik tu viena dar žydi, mano Dulsinėja!
Žydėk, žydėk, mano skaišti gėlele,
Te visos šalnos su ledais praeis pro šalį.

Per šaltą žiemą aš širdy tave nešiosiu
Ir niekam niekada tavęs neatiduosiu.
Nes tu mana, nes tu – mana grožybė,
Kaip saulė tavo vardas žydi.

Ona, Onele, Onučiuok, brangioji!
Tu man tyriausią meilę dovanoji.
Tu man kvapi laukų gėlėlė,
Apsaugok nuo šalnų, Dievuli Visagali.

Tave ir tavo sodą, kur sužydo...
Laimingas tas, kuris tave išvydo!